

ben, mineforbud, international krigsforbryderdomstol osv. På alle disse punkter har vi haft den tidligere amerikanske udenrigsminister, Madeleine Albright, og EU's udenrigskommisær Patten på banen og fremhæve, hvor vandede skiller mellem Europa og USA, og hvilke krav Europa i sin egen og i verdens interesse må stille til den amerikanske regering.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen jeg er fuldstændig enig i analysen, og jeg er også enig i, at det er den politik, som den danske regering bør fremføre som formand for EU. Men jeg har forstået, at der er lavet en borgfredsaftale mellem Socialdemokratiet og regeringen om den europæiske politik; og jeg må da tilstå, at personlig tvivler jeg meget på, at den danske regering vil indtage nogen form for selvstændig holdning over for USA.

Det er muligt, den kan blive tvunget til det af andre europæiske lande; det kan man så håbe på. Men hvis vi ser en fortsættelse af denne politik, der kan karakteriseres som »Voice of America«, kan man så forestille sig, at Socialdemokratiet vil optræde kritisk over for regeringen? Kan vi diskutere den borgfredsaftale, hvis der sker det, at regeringen fortsætter den voldsomme America-politik, som den fører i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Der skal ikke være tvivl om, at vi ønsker regeringen alt muligt held med det danske formandskab, for Danmarks skyld og for Europas skyld, og naturligvis deler vi forhåbningerne til de vigtigste punkter på dagsordenen, især selvfølgelig udvidelsen.

Men der skal heller ikke være nogen tvivl om, at jeg mener – og det vil jeg forbeholde mig enhver ret til at sige, også undervejs – at regeringens opgave i det globale spil er offensivt at prøve at finde den fælleseuropæiske platform, også dér, hvor den er kritisk over for USA. Hvis vi skal dreje den globale udvikling i retning af en stærkere og mere forpligtende international retsorden, er Europa nemlig det eneste sted, hvorfra kraften kan udgå. Det er den eneste partner, der, hvis den optræder nogenlunde enig, måske kan have en chance for på sigt at påvirke de politiske kræfter, der nu dominerer i USA.

Derfor er passiv tilpasning til den amerikanske regering også det, de fleste af os i Europa er

uenige i. Det er nemlig en dårlig varetægtelse af Danmarks og Europas interesser.

Pia Kjærsgaard (DF):

Folketingsvalget i fjor betød et systemskifte for Danmark, og jeg synes også, man har kunnet mærke på debatten her i dag, at forholdene er ganske, ganske anderledes.

Jeg må klart sige, at da statsministeren gik på talerstolen, følte jeg, at stemningen var god, men i samme øjeblik Socialdemokratiet kom på, faldt den til nulpunktet. Jeg må sige, at jeg synes, det er en falliterklæring fra det tidligere regeringsparti at optræde på den måde.

Resultatet af valget og debatten omkring valget blev ikke alene et dansk anliggende. Interessen rundt omkring i Europa var og er stor, for valget var jo i høj grad også med til at befri de andre europæiske lande og folk fra et mentalt åg, hvor indvandringen end ikke måtte diskuteres.

Danmark blev, når det drejer sig om udlændingepolitikken, foregangsland i Europa den 20. november 2001, ligesom vi i EU-politikken blev foregangsland, da vi stemte for at bevare vores selvstændighed i forbindelse med Maastrichttraktaten og senere sagde ja til vores egen mønt.

Kl. 16.00

I udlændingepolitikken tog vi teten. Dette lille land tog teten, det var slut med at være halehæng, det var slut med at være et land, der ikke gør nogen som helst forskel på folk, slut med bare at være et land, der følger trop og lader sig skræmme af andres løftede pegefingre.

For Dansk Folkeparti at se tog vi med aftalen om udlændingelovgivningen det første skridt til en begyndelse på et fantastisk stort oprydningsarbejde efter foregående regerings svigt og eftergivenhed. Det bliver et arbejde, som vil strække sig over flere år, og blandt de første vigtige skridt kan nævnes: de facto-reglen er afskaffet; flygtnings erfskrav om at få en bolig inden 3 måneder er afskaffet; reglerne for at erhverve dansk statsborgerskab er skærpet kraftigt, og reglerne for familiesammenføring er strammet markant.

Men der er meget andet at glæde sig over her 6 måneder efter folketingsvalget. En række initiativer blev taget dels i forbindelse med finansloven, dels efterfølgende i et udmærket samarbejde mellem Dansk Folkeparti og regeringen. Elementerne i finanslovaftalen er kendt, og jeg behøver ikke at gå nærmere ind på dem, men jeg vil dog tillade mig at nævne nogle af de ting, det